

Fecske Csaba

In memoriam Rékasy Ildikó

A régi roffi kert megőszült fáí döbbsenten állnak a téli csöndben, mintha azon gyötrődnének, vajon hova lett az a copfos kislány, aki hajdani nyarakon rigóhangot és napsugarat gyűjteni járt ide. Én tudom, hogy az a copfos kislány gimnazista lett, majd szemüveges egyetemista, aztán könyvtáros és költő mellesleg, nem mellesleg, ezt ő tudná megmondani, egy fiatalon elhunyt költő felesége. Halk szavú, szelíd költő volt Rékasy Ildikó, olyan szelíd, hogy alig lehetett észrevenni. De jó költő volt, ezt hangosan mondom, hogy mindenki meghallja, mert sajnos kevesen tudják. Volt. Iszonyú leírni ezt. Meghalt. Hol van az, aki nincs itt, aki már meghalt? Hol keressük, ha nem önmagunkban, és szép verseiben. Egy költő a verseiben van jelen. Halandóságunk tudatában éljük életünket, és nagy teher ez. Egyszer egy túljózan pillanatomban, a magány jegébe fagyva azt találtam írni, én halni tanultam egész életemben. Rékasy Ildikó, azt hiszem, nem ilyen költő volt, ő élni tanult egész életében. Így szebb és izgalmasabb. A berekiek közül odaát van már a tábor alapítója, Körmendi Lajos, őt követte Szentí Ernő, tavalý Dienes Eszter, ez a különös, Lónyay Erzsébetre hasonlító poetessza.

És most már négyen vagytok, remek kis társaság, Lajos eligazítást tart, Ernő teát főz, Eszter himnuszt ír a petesejtről, te kíváncsiságból végigjáró a Tejutat, foglaljátok nekünk, eleveneknek az égi panzióban a helyet. Nem bánom, ha medence vízzel nem is lesz, de ser legyen a büfében, ha lehet, barna sör is. Ülnék a büfé előtt és nézném, hogyan úszkáltok a boldogságban.

Halálhíredtől dermedten bámulok ki a csönd üres ablakán és hallani vélem a bereki utcákon lépteid anapesztusát. Két éve gyöngé, de segítőkész nő kikísértél, a bereki buszmegállóba, segítettél cipekedni, fölszállni a miskolci buszra. Az indulásig megittunk valamit, te egy kávé, én egy pohár egri bikavért. Azóta is bikavér ízű a szomorúságom. Ildikó, nyugodj békében. Meghalni csak így szépen szemérmesen.